

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **R. T.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 grudnia 2020 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. B.W., Kancelaria Adwokacka w R., kwotę 732 zł (siedemset trzydzieści dwa złote), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. T. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 17 kwietnia 2018 r. w R. w mieszkaniu przy ul. S. , działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia E. L. sześciokrotnie ugodził ją nożem o długości ostrza 20 cm, powodując u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci rany klutej zlokalizowanej na bocznej powierzchni ramienia

prawego, od której prowadził w mięśniach ramienia kanał długości około 6 cm kończący się raną na powierzchni przyśrodkowo-tylnej ramienia, rany klutej zlokalizowanej w okolicy piersiowej lewej, posiadającej kanał o długości około 10 cm drążący do lewej jamy opłucnej z przecięciem tkanek III przestrzeni międzyżebrowej, mięszu płata górnego płuca lewego, worka osierdziowego oraz ściany tętnicy głównej, rany klutej zlokalizowanej w okolicy międzyłopatkowej prawej, posiadającej kanał przebiegający w mięśniach grzbietu od tyłu i dołu ku przodowi, górze i do boku długości około 6 cm, kończący się w mięśniach okolicy nadłopatkowej prawej, rany klutej zlokalizowanej w okolicy międzyłopatkowej lewej, posiadającą kanał długości około 10 cm przebiegający od góry i boku, przyśrodkowo ku dołowi, w mięśniach grzbietu i kończący się przecięciem wyrostka poprzecznego kręgu Th4, rany klutej zlokalizowanej w okolicy podłopatkowej lewej, od której przez tkanki miękkie VIII przestrzeni międzyżebrowej prowadził do jamy opłucnej lewej kanał długości około 12-15 cm biegnący następnie przez miąższ płata dolnego płuca lewego i kończący się punktowym przecięciem opłucnej płata górnego tego płuca, której długość kanału wynosiła około 12-15 cm, a także rany klutej okolicy lędźwiowej lewej, posiadającej kanał biegnący przez mięśnie tylnej ściany jamy brzusznej, kończący się wykluciem (przecięciem otrzewnej) na powierzchni mięśnia biodrowo-lędźwiowego o długości kanału około 10 cm, w wyniku których to obrażeń doszło do krwotoku do worka osierdziowego i lewej jamy opłucnej, skutkującego zgonem E. L. , tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k.,

2. w okresie od czerwca 2009 r. do dnia 16 kwietnia 2018 r. w R. znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną E.L. w ten sposób, że wszczynał awantury domowe w trakcie których, częstokroć znajdując się pod wpływem alkoholu i innych środków psychoaktywnych stosował wobec niej przemoc fizyczną polegającą na popychaniu, uderzaniu, wykręcaniu rąk, duszeniu, kopaniu i policzkowaniu, a także wielokrotnie, w tym co najmniej raz z użyciem noża, groził jej pozbawieniem życia, izolował ją i kontrolował, ograniczał kontakty z innymi osobami, wyzywał słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, ośmieszał, krytykował, poniżał, ciągle niepokoił,

niszczył mienie, wielokrotnie zmuszając ją do opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania, a także w tym okresie znęcał się psychicznie nad małoletnią córką E. L. – K. Z. w ten sposób, że wyzywał ją słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, ciągle krytykował i demoralizował, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...):

1. w granicach czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 17 kwietnia 2018 r. w R., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia E. L. , sześciokrotnie ugodził ją nożem o długości 20 cm. powodując u pokrzywdzonej sześć ran kłutych zlokalizowanych na bocznej powierzchni ramienia prawego, okolicy międzyłopatkowej prawej, międzyłopatkowej lewej, podłopatkowej lewej, łędźwiowej lewej oraz piersiowej lewej, posiadającej kanał o długości około 10 cm drążący do lewej jamy opłucnej z przecięciem tkanek III przestrzeni międzyżebrowej, mięszu płata górnego płuca lewego, worka osierdziowego oraz ściany tętnicy głównej, w następstwie czego doszło do krwotoku do worka osierdziowego i lewej jamy opłucnej, który skutkował zgonem E. L., to jest przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 25 lat pozbawienia wolności,
2. uznał oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, przy czym przyjął, że nad małoletnią K. Z. znęcał się on w okresie od 2015 r. do 1 marca 2018 r., a z form znęcania wyeliminował demoralizowanie, to jest przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k., skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 88 k.k. w miejsce kar jednostkowych wymierzył oskarżonemu karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy (pkt. I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt. II, III i IV).

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. co do czynu z pkt I aktu oskarżenia (pkt 1 i 3 wyroku) - rażąco

niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w wysokości 25 lat pozbawienia wolności poprzez błędne przyjęcie przez Sąd Odwoławczy, że okoliczności wpływające na wymiar kary wskazane przez Sąd I instancji są wystarczające dla uzasadnienia przyjęcia tak wysokiej kary;

2. co do czynu z pkt II aktu oskarżenia (pkt 2 i 3 wyroku) - rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd Odwoławczy wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wywiedzionym przez obrońcę, a polegających na tym, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się w wystarczający sposób do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że zachowanie skazanego R. T. wypełniło znamiona zarzucanych mu czynów znęcania się fizycznego i psychicznego nad konkubiną E. L. i psychicznego nad małoletnią K. Z. , w sytuacji gdy na podstawie materiału dowodowego nie można poczynić bezspornych ustaleń dotyczących sprawstwa skazanego w tej materii, a także obraży przepisów prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść skazanego wątpliwości pojawiających się w sprawie, które z uwagi na zarzut w pkt 1 zostały poczytane na niekorzyść skazanego,

- 1.obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. art. 457 § 2 i § 3 k.p.k. oraz 7 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, przez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny do zarzutów apelacyjnych, a ustalenia Sądu II instancji stanowią wynik dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i są powieleniem ustaleń Sądu I instancji bez wnikliwej analizy podnoszonych wątpliwości.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze (pkt 1 i pkt 3) i orzeczenie wobec oskarżonego kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz w pkt 2 uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynu znęcania się psychicznego i fizycznego nad konkubiną E. L. i psychicznego nad małoletnią K. Z. , ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu, bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Tytułem wstępu zauważyć należy, że autor kasacji, wskazuje, iż zaskarża wyrok „jeśli chodzi o czyn zarzucany w pkt I aktu oskarżenia w części dotyczącej kary (pkt 1, pkt 3)” oraz „jeśli chodzi o czyn zarzucany w pkt II aktu oskarżenia w części dotyczącej kary (pkt 2, pkt 3)”, co sugeruje, że kasacja skierowana jest przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, skoro wyrok Sądu odwoławczego choć składa się z trzech punktów, to w pkt II i III dotyczy kosztów postępowania. Zarzut z pkt 1 jest przy tym dosłownym powieleniem zarzutu apelacyjnego z pkt 1, natomiast zarzut sformułowany w pkt 2 stanowi kompilację zarzutu 2 apelacji. Apelacyjny charakter zarzutu kasacyjnego z pkt 2 jest wręcz maskowany wskazaniem w nim, jako naruszonych [art. 433 § 2 k.p.k.](#) i [457 § 3 k.p.k.](#) oraz [art. 7 k.p.k.](#), i art. 5 § 2 k.p.k. - mimo, że dotyczą one tylko procedowania pierwszoinstancyjnego, gdy sąd odwoławczy nie zmienia zaskarżonego orzeczenia.

Kasacja nie została pozostawiona jednak bez rozpoznania jako niedopuszczalna, ponieważ odniesienia się wymagają te nieliczne jej fragmenty, które w przekonaniu autora kasacji, choć błędnym, spełniają warunki z [art. 523 § 1 k.p.k.](#) Chodzi o wiodącą myśl zarzutu z pkt 2, że Sąd Apelacyjny nie sprostął obowiązkom określonym w [art. 433 § 2 k.p.k.](#) i [457 § 3 k.p.k.](#) W tym zakresie uzasadnienie kasacji sprowadza się *de facto* do zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz dokonania własnej, odmiennej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, czego w kasacji czynić nie wolno. Przypomnieć trzeba, że ponowienie w kasacji argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w [art. 433 § 2 k.p.k.](#) oraz [art. 457 § 3 k.p.k.](#) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2009 r., [V KK 400/08](#), LEX nr 495318), co w rozważanej sprawie nie miało miejsca. Obrońca

konsekwentnie prezentuje odmienne niż orzekające Sądy stanowisko w zakresie ustalenia sprawstwa skazanego w odniesieniu do czynów polegających na znęcaniu się fizycznym i psychicznym. Należy jednak zauważyć, że zeznania świadków w tym zakresie zostały skrupulatnie przeanalizowane i rzetelnie ocenione przez Sąd Okręgowy, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny. Dodać należy, że kasator w żadnym stopniu nie wykazał, iż sposób procedowania Sądu Apelacyjnego oraz ostateczna treść wydanego przez ten organ procesowy orzeczenia skutkowałą utrzymaniem w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji „dotkniętego rażącą niesprawiedliwością”. Słusznie też dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, że wywody skarżącego stanowią jedynie polemikę wobec ocen i ustaleń Sądu *a quo* i nie wnoszą żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu *ad quem*.

Marginalnie odnosząc się zaś do zarzutu wskazanego w pkt 1 wskazać należy, że [art. 523 § 1](#) k.p.k. zawiera zakaz wnoszenia kasacji "wyłącznie z powodu niewspółmierności kary", co nie oznacza, jak ewidentnie interpretuje to obrońca, że podniesienie takiego zarzutu jest dopuszczalne wówczas, gdy poza zarzutem rażącej niewspółmierności kary, podnoszone są jednocześnie i inne zarzuty kasacyjne. Prawidłowa interpretacja powyższego przepisu, znajdująca oparcie w utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wskazuje, że zaskarżenie kasacją rozstrzygnięcia o karze jest możliwe tylko wtedy, gdy zarzuca się rażącą obrazę prawa karnego materialnego lub procesowego, która miała istotny wpływ na treść wyroku skutkując rażącą niewspółmiernością kary (por.: wyrok Sądu Najwyższego z 3 listopada 1999 r., [IV KKN 206/99](#), OSNKW 2000/1-2/15; wyrok Sądu Najwyższego z 31 maja 2001 r., [IV KKN 67/01](#), LEX nr 51838). W niniejszej sprawie obrońca skazanego kwestionując rozstrzygnięcie o karze odwołuje się w uzasadnieniu kasacji m.in. do dyrektyw wymiaru kary, podczas gdy zarzut naruszenia tego przepisu nie jest zarzutem obrazy prawa karnego materialnego, ale zarzutem dotyczącym niewspółmierności kary i jako taki, nie może być podniesiony w kasacji (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2007 r., [IV KK 265/07](#), OSNwSK 2007/1/2102). Z kolei w uzasadnieniu kasacji nie wskazano żadnego rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego czy

procesowego, którego "zaabsorbowanie" przez Sąd Apelacyjny przekładałoby się na kwestię wadliwej decyzji co do utrzymania w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji także w części dotyczącej wymiaru kary.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym - kierując się wskazaniem [art. 637a](#) k.p.k. w zw. z [art. 634](#) k.p.k. w zw. z [art. 624 § 1](#) k.p.k. zwolnił skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne i poniesionymi wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa, w tym wynagrodzeniem na rzecz obrońcy z urzędu.